

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

HÖRAN

GRUNDAVD AF FRITHIOF HELLBERG

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: JOHAN NORDLING.

Stina Quint.

Några ord på en märkeskvinnas 50-årsdag.

DEN 12 DENNES fyller den bekanta chefen och grundaren af *Folkskolans Barn-tidning*, fröken Stina Quint, 50 år. Genom att skaffa folkets barn tillgång till en sund och god nöjesläsning har hon gjort betydelsefulla insatser i bildnings- och folkuppfostringsarbetet och förvärfvat sig många vänner, som säkert gärna möta hennes karaktäristiska drag på det lyckade porträttet här ofvan.

KVINNORNA FÅ alltför ofta höra, att deras verksamhet på arbetsområden de dela med männen är osjälfständig och utvecklingsfattig, och de inse alltför väl detta omdömes generella giltighet för att icke med särskild stolthet och ömhet frambålla dem af sitt kön, som med sitt exempel, sitt undantagsfall, rubbat regeln.

En af dessa kvinnor är redaktisen för *Folkskolans Barn-tidning* fröken Stina Quint, som nu i dagarne fyller femtio år. Hon står nämligen vid denna sin högtidsdag som chef för ett betydligt tidningsföretag, som, sedan hon startade det, alltjämt under hennes ledning utvidgats och gått framåt, bärande vittne om

hennes duglighet och ledare-egenskaper. Men den hyllning, som på hennes femtioårsdag kommer att bringas henne, är ingalunda, som så ofta händer, ett krasst "hell segraren", den får sin djupaste klang och värme från vissheten om *hur* hon segrat och i hvilket tecken.

Det var år 1892 Stina Quint gaf ut det första numret af sin lilla barn-tidning med syfte att därmed genom skolan och lärarekåren nå folkets barn med billig, lätt tillgänglig och god nöjesläsning. Man kunde kanske vara frestad att börja hennes historia med det året, men de år, som gingo före, då hon kämpade sig till kunskaper och efter aflagd folkskolelära-rinneexamen år 1879 i Stockholm — hon är annars skåning till börd — tjänstgjorde som lärarinna vid landsförsamlingens skola i Nyköping, voro naturligtvis viktiga förberedelseår, då hon lärde sig förstå hvad folkets barn saknade och behöfde just i litteraturväg. I fem år funderade fröken Quint på sin plan, innan den kom till utförande, blef afrädd af fackmän, fick uppmuntran af Esselde, liksom på sin tid Selma Lagerlöf, och grep sig så verket an, understödd af författare och af lärarkåren, som förstod hvad saken gällde. Bland de 4,000 prenumeranterna första året voro änkedrottningen, drottning Victoria och hertiginnan af Dalarna. En tid bortåt redigerades tidningen i Nyköping, medan fröken Quint fortsatte sin lärarinnebefattning. Det är från den tiden under-teknad har sitt första minne af fröken Quint och hennes tidning, och jag skall aldrig glömma den instinktiva känslan af att stå på heligt rum, när jag, 12-årig, infann mig på den tämligen

blygsamma redaktionslokalen och ur redaktisens egna händer mottog fem kronor som pris för en sedelärande berättelse. Snart kräde emellertid tidningen all hennes tid, hon lämnade skolan och flyttade med tidningen till Stockholm. År efter år ha allt flere publikationer knutits till den ursprungliga, och fröken Quint är nu utgivare af en akttningsbjudande mängd periodiska skrifter: "Till föräldrar", som följer gratis med *Barn-tidningen*, "Julklappen", "Guldslottet", "Lilleputt", "Trisse" och "Rosengull", små vackra, helt billiga böcker och häften, som göra sina årliga julbesök ut öfver landet.

Detta är — när vi också nämna hennes årligen utdelade lärarinnestipendier — fröken Quints karriär hittills, den yttre sidan af hennes verksamhet i mycket torftiga drag, den kvinnoaks-representativa, om man så vill. Men den, som har nöjet att känna fröken Quint, tycker, när den erinrat om detta som hvar man vet, att det bästa egentligen är kvar att berätta. Saken är nämligen den, att fröken Quint nog är förträfflig som redaktör och direktör och tidningsledare, men att hon först intar folk som får se henne i privatlivet, helst då i hennes vackra hem i den lilla landtgården på den aflägsna delen af Lidingön, där hon bor tillsammans med sin goda vän och trofasta kamrat i arbetet sedan dess begynnelse, fru Lilly Hellström.

Där hon går omkring i sin stora, vackra park med sin väldiga hund i hämlarna, liknar hon, reslig som hon är, och med det korta krusiga nu grånade håret kring pannan, en romersk men vänlig kejsare. Men den kejsaren — vi hoppas fröken Quint icke tar illa upp, smeknamnet härrör från en af hennes bästa vänner —, har sina egendomliga vanor, sköter sitt jordbruk, röjer i sin park, beskär sina frukt-träd, hvilket icke är småsaker, så många som de äro, ser om sitt orangeri och ägnar en del af sin tid åt de två mest väluppfostrade och begåfvade hvita katter i världen. Man kan inte se annat än att det blott blir småstunder öfver åt de sju publikationerna. Så är dock icke fallet, skrifbordet vid fönstret med utsikt mellan björkarna åt viken står där icke för ro skull lika litet som bokhyllorna, och under den brådaste tiden flyttar hushållet in till staden, och det arbetas för högtryck. Rekreationen kommer sedan i form af den årliga resan söderut på våren, i år anträdd för någon månad sedan, så att fröken Quint fyller antagligen i all stillhet 50 år någonstades vid Medelhafvet. Det blir där alla goda önskningar komma att nå henne, först från alla de många, som uppskatta hennes verksamhet, sedan från dem, som därtill känna henne personligen sådan hon är: klok och vaken och full af litterära och konstnärliga intressen, god mot blommor och barn, gästfri och glad mot sina vänner, gifmild mot dem bland vännerna som behöfva det.

E. — ER.

I MYGGSVÄRMENS TECKEN.

I.

I VÅR TID fruktar man mera råttorna än vargarne, mera bakterierna än lönnmördare och röfvare, mera partiets tusensträngade stämma än höfdingars och självhärskares enväldstungor.

För att låna ett uttryck, som till följd af sin starkt målande förmåga på senaste tiden användts så flitigt, att det nästan blifvit utslitet, det nämligen, att vi stå eller gå fram i ett visst "tecken", så skulle jag vilja säga, att tidsandan står i myggsvärmens tecken.

Det är de allra minsta och svagaste, som på alla områden öfvertaga makten och härska — genom sin mångfald.

Denna till synes väldiga våg i utvecklingens ström kunna vi icke dämja för eller tvinga att lägga sig till ro, förr än den uttömt sig själf. För att icke krossas af den eller sköljas i djupet måste vi alla anpassa oss efter den, så att vi bäras uppe på vågens kam och föras framåt i utvecklingens riktning.

Vi måste hvar i sin stad söka styrkan i mångfalden, eftersom tidsandan så fordrar.

Äfven den svagaste har ett uns af kraft, den slappaste ett uns af vilja, den slöaste ett uns af förstånd. Mångtusendubbla dessa hvar för sig oväsentliga bråkdelar och ni får en helhet af vilja och kraft, som går oemotståndlig sin utstakade väg fram, därför att ingen enskild, vore han också en jätte, ett snille eller en järnkansler kan mäta sin kraft eller sin vilja med mångfaldens.

Historien har många gånger visat oss den för nutidsögon underbara bilden af en enda järnvilja, som styrt miljoner människor, ofta i strid emot deras egna intressen, utan att de ett ögonblick anat, att det inom dem själva fanns en makt, som kunde sättas upp emot allenahärskares. Den lefvande känslan af egen litenhet och maktlöshet uteslöt hos dem förståelsen af samlad styrka, likasom tron på en klokhet och vishet, som i samma grad var deras egen öfverlägsen, förlamade hvarje frö till motstånd.

För att besegra en dylik ensam jätte — vare sig hjälte eller snille — fordrades att en kom, som var hans öfverman, och massan slöt sig till den ene eller den andre utan medveten vilja att skänka dem sitt stöd, men snarare för att själva bli delaktiga af den stores storhet, den starkes styrka.

Huru annorlunda i vår tid, den mångfaldigade individualismens!

Ytterst bottnar denna förändring sannolikt i nutidens förändrade religionsuppfattning och gudsbegrepp.

Man har upphört att tro, att Gud omedelbart manifesterar sin egen allmakt i vissa former, t. ex. kyrkan och konungamakten, eller

hos vissa personer, som på jorden äro benådade verkställare af hans vilja och sålunda härska "med Guds nåde".

De, som lyckats öfvertyga folket om, att Gud kan lägga sin vishet likaväl i munnen på en olärd byskomakare som på den lärde prelaten och som lockat skarorna från kyrkorna till bönsalarne, de ha en lika stor del i tidsandans nya skaplynne som socialisterna och deras föregångare, hvilka gjort samma manöver med tronen — den världsliga maktens symbol — som de fireligiöse med altaret — den andliga maktens symbol — nämligen flyttat den från dess höga, för mängden ouppnåeliga plats ned midt ibland dem.

I och med bildningens förbredande, hvarigenom alla kommit i besittning af medlen att tolka och ge uttryck åt sin egen personlighet, har det afgörande och största steget tagits till maktens förläggande hos de minsta och svagaste, som är flertalet i folket.

Hvar och en är i vår tid oförhindrad att tänka själf så godt han förstår. Naturligtvis tänker han då i enlighet med sin egen situation och sina närmast liggande intressen. Han har också medel i sin hand att gifva andra del af sina tankar och i den mån deras situation och intressen sammanfalla med hans, finner han samförstånd och samintresse. Det betyder föga om tankarne i och för sig stå på ett lågt plan och framställas på ett ofullkomligt sätt. Kunna de blott samla tillräckligt många, som tillägna sig dem och på samma gång förstå sammanslutningens styrka, så ha de utsikt att segra äfven mot en vida mera öfverlägsen uppfattning, som — kanske just på grund af sin öfverlägsenhet eller sin idealitet — icke kan vinna insteg hos ett lika stort flertal.

Emellertid vore det en våldsamt orättvisa mot det svenska folkets breda lager att fränkänna det mottaglighet för idealitet. Erfarenheten pekar snarare i en motsatt riktning. Den största af alla rörelser, som i senare tider vunnit insteg bland folket, är ju nykterhetsrörelsen och den innebär väl just en djup fond af idealitet. Äfven socialismen, som på senaste tid vunnit sin stora utbredning, förnämligast bland arbetarne, saknar ej moment af idealitet, speciellt i den underkastelse för de socialistiska dogmerna och de personliga uppoffringar för det helas framgång, som den fordrar af sina bekännare.

Efter en lång period af relativ tomhet hungrar folket efter ett lifsinnehåll och i sin nyvunna känsla af maktmöjlighet är det färdigt att pröfva denna möjlighet genom att samla sig om hvad som närmast bjuds.

Det är icke massornas fel att de, som lyckats tala dem vakna genom att på deras eget språk visa dem bristerna i deras tillvaro och peka på ett mål, icke alltid sätta detta mål inom idealitetens och moralitetens märken.

Det blir ett större fel hos dem, som besitta

en högre moral, att de icke lika skyndsamt som de andra ställt sig i kontakt med det andligen och lekamligen hungrande folket och gifvit dem innehållet, som de trängtade efter.

När t. ex. Frida Steenhoff bjuder arbetsklassens kvinnor sina läror, i hvilka njutningen och självviskheten tilldelas en lika stor plats som medkänslan för eländet och lidandet, så kan man knappast vänta, att de hos sig själva skola finna den moraliska motvikten mot de fördelar, som bjudas dem under skenet af rätt. Och likväl har det händt, att arbetarkvinnor med kraft bemött denna lära om välstånd och njutning genom självvald barnlöshet med detta argument: "Hvad tror fru Steenhoff att vårt lif vore värdt, om vi inte just hade våra barn att arbeta och sträfva för?" —

Huru mycken idealitet finnes icke att bygga på, där en dylik uppfattning gör sig gällande hos dem, hvilkas hela lif varit hårdt arbete, försakelse och lidande! —

Huru mycken idealitet skulle icke kunna odlas fram i denna jordmån och adla dessa miljoner maktatomer, som, tillhopavuxna till ett organiskt helt genom sammanslutningar, tendera till att bli den starkaste statsmakten.

Vi kunna icke hindra sammanslutningarnas mäktiga vågor att vältra fram, men vi skulle i hög grad kunna leda dem så, att de icke blefve förstörande, utan befruktande.

Huru? Genom att själva tro på dem och göra bruk af dem; i största möjliga utsträckning fylla dem med det bästa idéinnehåll, som tiden bjuder, på samma gång som vi med ifver söka deras orsakskällor, som äro brist och missförhållanden af alla slag.

I närvarande stund är situationen sådan, att de klasser och grupper i samhället, som hittills kunnat vara "sig själva nog" och ej behöft sammanslutningens omedelbara stöd, nu måste söka detta stöd för att icke inom kort befinna sig bland de trängda och förträngda.

För endast ett par tre årtionden sedan kunde en själfständig man eller kvinna ännu sätta en ära i att icke tillhöra några föreningar, utan vara fullkomligt fri, fullkomligt sig själf. I närvarande stund är denna ära ganska tvifvelaktig. I hvilket lifsläge vi befinna oss, så blir det nästan en plikt, om också ej mot oss själva så mot våra jämnställda och mot samhället, att gifva vår medverkan till sådana sammanslutningar, som kunna gagna våra och andras gemensamma intressen och i sinom tid uppehålla jämvikten emellan samhällsklasserna.

Många sådana sammanslutningar finnas redan, ännu många fler måste framskapas. Hela samhället måste bli en väf af sådana sammanslutningar. Det vore dålig hushållning att väfva en väf af mångtvinnad varp och enkeltrådigt inslag; den skulle bli föga hållbar. Det motsatta förfarandet går bättre och har också tillämpats. Om det nu är så, att de tusen och åter tusen små, starka genom sin förening, skola bilda varpen i samhällsväfven, då gäller det för oss andra att gifva åt inslaget en konsistens af motsvarande styrka och hållbarhet vid nötningen.!

Jag skall i det följande något tala om några olika slag af sammanslutningar och om deras stora betydelse.

ELSA TÖRNE.

PÄRMAR till Idun 1908 och föregående år

tillhandahållas till följande priser: Kunna erhållas i närmaste bokhanddel eller direkt från Iduns expedition, Iduns Romanbibliotek, röda eller gröna 0: 50 om rekvisition och likvid i postanvisning Iduns Hjälpreda, röda eller gröna... 0: 50 insändes.

Och Kristus
log ...

LUFTEN VAR FULL af solrök och stoffint damm. Solen brände marken, och sandalerna voro knappast skydd nog.

Framåt den ändlösa vägen vandrade en skara män i tung takt, fläktade med sina vida kläder, och sågo längtansfullt mot solen, om den ej ville dala. Och solen började fylla deras önskan. Långa strålar kastades in mellan sädesfälten, axen gungade af mättnad och fröjd öfver den rikedom, de kände mogna inom sig. I vaggande takt gingo fälten, det rasslade stilla och sjöng en entonig sång af axens filande mot ax.

Männen gingo tysta och i små flockar — en af dem gick stilla och begrundande före. Han bar en sid, hvit klädnad, håret föll mjukt och vågigt om en hög och fri panna, anletet var manligt och tänkande mildt.

För ögonblicket lyste svärmod ur de rena dragen och han såg mot jorden, så att ögonen doldes. Hans fiender och vänner älskade de ögonen och fruktade dem, ty det var så, att ingen som sett in i dem kunde undgå att älska dem och hata dem intill döden.

Bland skaran, som följde honom, gick en ljuslockig yngling, fager att se som en kvinna och med något af barnets rörande trofasthet i blicken. Han gick närmast efter den ensamme, och såg från sidan oroligt och spörjande på dennes anlete. Fram vågade han ej gå och tala ännu mindre. Hvem vågade störa mästarens tankar!

Och ynglingen gick tillbaka, fram till den gamle mannen med det stora skägget och de famlande och knotiga händerna.

“O, Petrus, mästaren sörjer. Jag såg solen i stora tårar. Hafva vi felat, hafva vi sårat? Jag är så full af ängslan och rannsakar mitt sinne, men jag kan ej finna något uppsåtligt ondt. O, fader, tala till honom och fråga, om vi förtörnat honom med förgängligt tal och fåvitska ord. Det är så tungt att gå, när mästaren sörjer.”

Och Petrus lade sin stora hand på ynglingens lockar och såg in i hans ögon.

“Johannes, min son, du lider för att mästaren lider. Vår mästare sörjer för att människorna sörja och smutsa den värld, som är dem gifven så vacker. Han sörjer för att de

PASSIONENS ROS.
EN PÅSKDIKT AF HILDUR PALME.

*NU FALLER vårens skymningsvemod trött.
Där står en glömd ruin bland vildmarkssnåren.
En människa, som tyst förblödt
har gömt sig där — och nämnes allmänt dåren.
När vårens skymning faller vemodstrött,
den mänskösäl, som tyst förblödt,
blir till en blomma — blomman framför alla.
Passionens ros vi blomman kalla.*

*Nu faller vårens skymningsvemod trött
och påskens veka, vackra klockor ringa.
Den klangen bär ett bud till allt, som dött,
att livets makt kan dödens ve betvinga.
Den klangen tränger till en gömd ruin . . .
Men se . . . Hvad under! Som en röd rubin
den brinner . . . Ty passionens rosor blomma
för dårar — med de hjärtan fromma.*

*Nu faller vårens skymningsvemod trött . . .
Där står en glömd ruin bland vildmarkssnåren.
En människa, som tyst förblödt,
har gömt sig där — den stackars, stackars dåren.
Och när till påsk det ringer, vekt och mildt,
då har hans själ sig re'n från stoftet skilt
och blommar som en ros — passionens blomma,
som älskas af martyrer, dårar, fromma . . .*

Skiss af
Gerda M. Giöbel.

gifva sig den sorg och den synd de ej fått, och för att de själfva hänga sig syndens förlåt för glädjens lustgårdar. Icke kan jag trösta vår mästare, när han är tung till sinnes. Bida, min son, och du skall se att hans förtröstan vänder snart åter. Han är så allvarlig, men har du ändå sett en gladare man, min son?”

“Nej, nej,” mumlade Johannes, “han är så glad i sitt allvar, därför är det så tungt att gå, när mästaren sörjer.”

Och han gick så nära Kristus, som han vågade, och såg från sidan på det solomgjutna anletet.

Men Petrus fortsatte att tala om mästaren, och de andra lärjungarna sällade sig till honom, och hvar och en hviskade fram sitt minne, om när han varit gladast. Ack, om de kunde få honom från sorgen nu!

“Men, bröder,” Petrus stödde sig tungt på stafven, “hans glädje kan ej vara af samma beskaffenhet som vår. Vi behöfva mestadels en yttre anledning för att blifva glade såsom barn. Hvi skulle vi eljes sörja nu? Borde vi ej vara starka nog att glädjas i hoppet?”

Hankännerståndigsmärta — men han är glad. Minnens I hur han strålade, när han stod i båten och talade, hur han sken af den glädje, som vi ej kunna fatta, och hur han samtidigt skyddade de små barnen, som lekte bredvid honom, från att falla i vattnet?”

Lukas hviskade ifrigt:

“Ja, och minnens I, bröder, bröllopet i Kana? Hvem var det som först sade till om dansen, hvem var det, som uppmanade alla att vara hjärtligen glade, om ej vår mästare! Och hvem var det, som visade den renaste glädjen — det var han, som nu är så tyst och sorgsen.

Kom, bröder, vi måste gå och minna honom på dessa tider och förströ honom.”

“Illa vore det att störa nu. Han talar till oss när han finner för godt,” sade Markus. För mig finnes intet skönare minne än det, när han stod på berget och talade om saligheterna. Sågen I hans anlete? Det strålade och mig var som om luften sjungit och fyllts af hans röst. Människorna sutto på hållarna i skaror. Bakom var himlen skinande som af glädje. Mästare, mästare, vi älska dig!”

Begär alltid

Granit-emaljerade

Giftrria och syrefasta.

Prisbilliga.

KALMAR ÅNGKVARNS A.-B:s

Hafregryn & Sundhetsmjöl

SVEA

Prisbelönda med högsta utmärkelser.

tillverkade af utsökt råvara på tidsenligaste sätt, äro nutidens förnämsta.

Finnes hos hvarje väl sorterad specerihandlare i riket.

KOCKUMS KOKKÄRL

Fås på begäran öfver
— allt i hela världen. —

“Mästare, vi älska dig,” susade hviskningarna. “Och hata dig,” hviskade en röst.

Lärjungarna blefvo bestörte, sågo på hvarandra och sågo ned igen — vågade ej se hos den andre, att det var han som sagt orden. För att bortjaga oron, började de åter tala om hans glädje, om hur vackert han log, när de små barnen drogo i hans långa hår, sökte spanna af honom sandalerna, eller redo på hans staf. Och de öfverbjodo hvarandra i minnen.

Men Judas, kallad Iskariot, han med den skarpt böjda näsan, de sammanvuxna ögonbrynen och de tjocka läpparna, drog sig efter de andra. Han knöt handen mot Kristus och sade:

“Jag hatar dig för att jag måste älska dig. Jag strider för att bli kvitt dig, men jag måste följa dig. Gif mig lös, du som är fridens predikare, gif mig frid — om du kan.” Han var blek och het, och blicken brann. “Jag hatar dig, som jag hatar solljuset. Gif mig fri, hör du. Jag vill ej älska — jag vill hata, hata... Mästare, jag älskar dig.”

Judas snyftade och hädade. Och han lyfte sin staf och slog en tistel, så att den gröna blomman sprang af och föll i dammet på vägen. Då vände sig Kristus om och frågade:

“Hvem var det som ropade på hjälp?”

Lärjungarne stannade bestörte.

“Ingen, Herre! Förvisso hörde du fel!”

“Någon ropade på mig,” sade Kristus, gick fram till den lilla tistelblomman, som var höljd af stoft. Han tog upp den, blåste varligt bort dammet, och kysse de nålfina taggarna.

“Jag kan ej gifva dig lifvet åter, men ditt släkte skall växa till i fägring och storlek. Du är nu kallad ogräs, du skall bli skön som en örtagårdsväxt.”

Han kysste den gröna blomman, en tagg smög sig in i hans läpp och drack hans blod. Och blodet fyllde hela blomman och gled i finaste purpurrodnad ut i hvar fiber.

Kristus satte den röd vordna blomman vid sitt pannband och taggarna veko sig och blefvo mjuka för att ej såra. Alla tistlar vid vägen blefvo röda af fröjd, och växte mot solen.

Johannes sade: “Herre, sticker dig ej taggarna i pannan?”

“Törnena sarga värre, min son.”

“Hvad menar du, Herre? Jag blir så full af ångest.”

“Sörj ej, min son. Det måste så ske, på det att lagen må gå i fullbordan.”

Och han strök med god hand Johannes klara panna och ljusa hår. Johannes blundade för blicken ur mästarens öga.

Och de fortsatte vägen fram. Judas gick sist, med steg så tveksamma som ärnade han vända. Men han följde.

Solen dalade mer och mer, kom sädesfältens vågor att flamma af guld, männens anleten att skina som rödaste koppar och deras blå mantlar att fördjupas i färgen och kasta skuggor på den bruna marken.

Männen ökade stegen för att hinna härbärge, innan natten kom.

Vid en krökning af vägen hörde de skrik och gråt och onda ord.

Kristus stannade på afstånd och gjorde tecken åt de andra att göra sammaledes. Lärjungarna trängdes omkring honom för att få se, hvarifrån skriken kommo.

I vägdammets rullade tvenne tjutande gossar. De slet hvarandra i håret, slogos och sparkade.

“Det var du som slog sönder min kruka!”

“Nehej, för det var du som bar den!”

Och de slogos, att blod sprang fram.

Kristus stod stilla och såg på.

Då uppsteg ett mummel bland lärjungarna.

“Herre, hvarför låter du dem hållas?”

“Herre, skola vi ej skilja dem åt?”

Men Kristus svarade, utan att vända sig om: “Vänta.”

“Skola vi vänta, Herre, och se på, medan de slå hvarandra till döds?”

“Herre, Herre, hur kan du se och ej hjälpa? Du som förbarmade dig öfver det slagna ogräset!”

“Herre, du, som sagt: ‘Saliga äro de fridstiftande, ty de skola kallas Guds barn’, huru kan du se detta och ej hjälpa till rätta?”

Då vände sig Kristus om och sade:

“Sannerligen, nyss haden I ej ord nog starka och stora för att prisa mig, hvar är nu eder förtröstan och kärlek? Jag säger eder åter, vänta.”

De tego bestörta. Mästaren vände sig åter om för att se på de stridande och märkte därvid Judas’ brinnande blick, som lyste likt ett skadeglådigt rofdjurs, full af otämd lust och elakt nöje.

På vägen lågo gossarna trötta i sanden och skymfde hvarandra. Slutligen tystnade de. En af dem reste sig och gick bort till dikesrenen, där han satte sig och bultade med hälen i jorden. Den andre kom snart efter och satte sig på litet afstånd. Först plockade han upp bitarna af det sönderslagna kruset och försökte foga dem samman. Båda voro buttert tysta, men så sade han, som tagit kruset:

“Titta du, satt inte bitarna så här förut?” Den andre såg på, först i smyg, men blef efter hand intresserad.

“Nej, den här biten satt så här. Minns du inte det! Bredvid den som hade en gul fläck, som liknade en böna,” och han flyttade sig närmare kamraten. De pratade allt lifligare, började skyggt borsta af hvarandra smutsen och torka skråmorna. Den äldre lade armen om den yngres hals och de vandrade bort i endräkt med skärfvorna i handen.

Kristus såg bort öfver dem, ut mot det bäfvande gyllenhafvet, och hans ögon vidgades och fylldes af ett härligt ljus — det var som om utginge all dager från honom. Han vände sig om och lärjungarna häpnade inför honom, och de bäfvade, ty han var större än de förstodo.

“Sannerligen säger jag eder. De stora ord I nyss taladen om mig, de voro fäängliga och utan grund. Gifver icke Herren vår Gud oss stundliga tecken på sin vishet, och ändå tvifla vi, ängslas och frukta. Jag har darrat och varit missmodig öfver att jag intet kunnat göra mina bröder, intet kunnat skänka af den frid som öfvergår allt förstånd och af den kärlek, som allt förlåter. Min tid är snart inne och jag går dit I icke kunnen följa mig. Jag har sörjt öfver, att jag icke alltid kan stanna hos mina bröder. Men jag sörjer ej längre. Se Gud har hos hvar människa nedlagt samvetets och fridens gåfva, men den kan endast väckas och utvecklas genom strid. Hvad blefve vi människor, om vi ej hade något att strida mot. Vi blefve såsom markens stenar och gräs, de där ingen egen vilja hafva.

I sägen barnen. De voro barn och slogos som barn. De gamle, de ha klokare och farligare vapen — striderna bli långa och blodiga, men jag ser att ljuset lyser öfver världen. Svagt ännu, men starkare blir det.

Jag säger eder, bröder, tviflen och förtviflen icke. Guds ljus lyser öfver världen.”

Och Kristus log — vackrare log aldrig en människas son. Och lärjungarna höljde sina anleten i mantlarna. Skenet blef dem för strålande hvitt — deras ögon fruktade. De gråto af bäfvan och oförstädd lycka. Endast Judas stod mörk.

Då gick Kristus fram med lätta steg — hans sida kläder vajade af glädje — och han tog Judas’ hufvud mellan sina händer och sade:

“Icke sant, min broder, frid kommer ej utan strid? Kom nu med oss och gör dig glad!”

Men Judas blundade och stammade, slet bort Kristi händer och störtade till hans fötter.

“Gif mig fri, Herre, jag orkar ej bli ren och god! Slå mig, stöt bort mig! Mästare, jag kan aldrig få frid.”

Kristus lyfte upp honom och sade:

“Jag säger dig, Judas, du skall få frid, äfven du — men du har underliga vägar att vandra.”

Kristus kysste hans panna och slätade hans tofviga hår, tog honom vid handen och de vandrade vidare åt vägen.

Mörkret kom fort som dufvan flyger, och stjärnorna knoppades på himmelen.

Kristus gick med lyftadt hufvud, leende blick och fri och spänstig gång. Lärjungarna följde tysta och fyllda af bäfvande lycka, den de ej förstodo, förundrande sig blott öfver dess storhet.

Och de kommo till härbärget, lägrade sig och logo i sömnen. Judas gick ut under stjärnorna, han snyftade som ett barn och hädade som en däre.

Underliga vägar hade han att vandra...

GERDA M. GIÖBEL.

Bokstäfvernas värfest.

ALFABETETS tjuguatta bokstäfver befunno sig i en våldsamt upphetsning. De hade gått under oket hela den långa vintern, fått göra slaftjänst åt omständliga politici, hoptorkade filosofer, som sutto i sina iden dygnet om och lappade upp sina gamla tanketrasor, så att de sågo ut som nya, ilska anarkistskribenter, hvilka gjorde ett sprängämne af hvarje ord, och obskyra författare af sedlighetsbroschyrer och annan litterär hafrevälling.

Och de hade burit allt detta med jämnmod, ty de voro en stor familj, som måste lefva, och det är minnsann godt att veta hvarifrån brödbiten skall tagas under den kalla, mörka vintern.

Men så kom april med sol och snösmältning och en ljum vårbäst, hvilken steg bokstäfverna åt hufvudet som vin och förvandlade dem till galenpannor. De gjorde helt enkelt en konst i sina arbetsgifvare, trasslade ihop deras tankar till en enda röra och flögo så ut öfver landet i den uppfriskande afsikten att ställa till så mycket ofog de kunde.

Och det begaf sig att i samma stund sutto alla landets svärmiskt anlagda fröknar, fruar, notarier, handelsbokhållare, vaktmästare och många andra slags idkare af lofliga näringar vid hvar sitt fönster, framför hvar sitt bord, med hvar sitt ark velin och hvar sin Sommervilles stålpena och stirrade på den vaknande naturen, medan deras själar bräddades af längtan efter detta je ne sais pas quoi. Till dem flögo bokstäfverna, galna som de voro af våruset, klumpade sig i pennspetsarne och trillade därefter ned på velinsidorna i form af denna frodiga värlyrik, som hvarje april och sedan ända fram mot höbergningen frustar in öfver alla tidningsredaktioner och hvars gudomliga kollrighet leder sitt ursprung från de tjuguatta bokstäfvernas frihetsbegär efter långa vintermånader af trældom under despotiska herrar.

ARIEL.

LÄS!

Några äldre årgångar realiseras till betydligt nedsatta priser och erbjudas för dem, som förut ej äga desamma, en billig, omväxlande och lärorik lektyr. Mot insändande af nedannämnda belopp till **Expeditionen af Idun, Stockholm**, erhålles inom Sverige **portoifritt!**

Idun 1892	2:—	Idun 1906 (utan julnummer, nr 25 o. 52felas)	5: 50
Idun 1893 (nr 1 felas)	2:—	Idun 1907 (med julnummer)	6:—
Idun 1895 (utan julnummer)	2:—	Iduns julnummer 1894	0: 20
Idun 1902 (med julnummer)	4:—	Iduns julnummer 1898	0: 20
Idun 1903 (med julnummer)	4: 50	Iduns julnummer 1905	0: 50
Idun 1904 (med julnummer)	5:—	Barngarderoben 1905, komplett	2:—
Idun 1905 (med julnummer, nr 28 felas)	5:—	Barngarderoben 1908, nr 4 o. 5 felas	2:—

LÄS!

Kvinnorösträtten och andra kammaren.

En opinionsyttring väntas. Interpellation till regeringen?

SEDAN VI i förra veckans nummer delade något om hvad man tänker om den kvinnliga rösträttsfrågan i första kammaren, har situationen klarnat i viss mån, genom att konstitutionsutskottet, hvars ordförande är liberala samlingspartiets ledare hr Karl Staaff, tillstyrkt

HÄRADSHÖFDING STAAFF.

den liberala motionen. Tillstyrkandet var enhälligt från andra kammarens tio utskottsledamöter och vann en röst från den första, nämligen lektor Säves; och äfven om dessa siffror icke fullt korrekt ange proportionerna mellan vänner och fiender inom kamrarna, så belysa de dock ställningen. Det antas emellertid att det berott blott på en slump att andra-kammare hälften blef enhällig, och att utgången skulle blifvit en annan, om icke en medlem från andra kammaren af utskottet, motståndare till rösträtten, för tillfället varit borta och ersatt af en suppleant.

Detta är första gången en motion i kvinnorösträttsfrågan tillstyrkes af utskottet, och alla vänner till reformen se däri ett glädjande bevis på att den allt mer vinner terräng.

Vi komplettera i dag de förliden vecka införda uttalandena i kvinnorösträttsfrågan med att anföra några yttranden från kände riksdagsmän i andra kammaren, som representera olika politiska åskådningar.

HÄRADSHÖFDING AF CALLERHOLM.

Den kände dalarepresentanten och pålitlige kvinnorösträttsvännen håradshöfding Th. af Callerholm, som i konstitutionsutskottet alltid fört kvinnornas talan, trodde icke, att man under denna riksdagsperiod kunde utträta något annat än ett tålmodigt urhållningsarbete af den hårda sten, som heter riksdagen. Först under en följande period kunde det afgörande slaget stå.

Visade det sig, att valen, särskildt de till första kammaren, nästa gång ginge de högersinnade emot, blefve de, trodde hr af Callerholm, nog mera benägna än förut att ge kvinnorna, hvilkas konservativa riktning är en trosartikel, inflytande på landets styrelse. Det blefve då nödvändigt att äfven ordna den kommunala rösträtten. För närvarande skulle antagligen motståndarne till kvinnorösträtten och de, som önskade uppskof, under debatten framhålla, att man bör vänta på den utredning i ämnet, som riksdagen redan 1906 begärde hos regeringen. Detta kommer antagligen att föranleda en interpellation till regeringen, hur det är med utredningen och hur den ställer sig till frågan, och det intressantaste med den kommande debatten, hvars utgång man eljes kan ungefär förutsäga, blir att höra hvad regeringen svarar,

om den blir tvingad att precisera sin ståndpunkt.

Håradshöfding af Callerholm trodde, att ifall icke den Bergströmska motionen från första kammaren fördröjde det hela, frågan kunde komma före i riksdagen efter påsklofvet någon gång i veckan mellan den 18 och 25 april. Strax innan den stora rösträttskongressen i London alltså!

REDAKTÖR BRANTING.

första kammarens motstånd svårigen gå igenom. Först 1912 kan det nu tänkas bli antaget som hvilande och 1915 bli grundlag. Innan lagen sedan träder i kraft äro vi inne i slutet på 1910-talet — en dryg väntetid dessförinnan alltså.

Majoriteten i andra kammaren ansåg redaktör Branting aldeles gifven, liberalerna och socialdemokraterna förfoga tillsammans öfver 134 röster och af dem torde alla vara pålitliga, så när som på 15. Det blir alltså med all säkerhet en opinionsyttring från andra kammaren till hvad verkan på den första den eljes hafva kan, men ingenting mera.

— Och dessa nya år af väntan? frågade vi.

— Det vore lyckligt om de användes till energisk agitation, i all synnerhet bland landsbygdens kvinnor, ty hur präktiga de än äro, stå de nog aldeles främmande för de allmänna angelägenheterna, tycka själfva att de icke ha med dem att göra. Kvinnornas agitationsarbete hittills har ju varit mönstergillt, men enligt min mening borde de öfverge den mycket beprisade neutraliteten. Om än de högersinnade kvinnorna försöka att öfvertyga sina manliga partivänner, att dessa skulle ha intresse af att ge kvinnorna rösträtt, tror jag att detta strider alltför mycket mot den konservativa uppfattningen af kvinnan, för att de skulle förmå ändra öfvertygelse.

— Tror redaktörn att högerkvinnorna ha rätt i denna sin tro?

— Jag håller det för ganska sannolikt. Det är naturligtvis en viss risk med att få in nya okända element bland de politiskt maktägande. Men ett land kan å andra sidan icke utvecklas sundt, om det släpar på politiskt döda massor; därför får man icke afskräckas af möjligheten af en tillfällig maktförskjutning åt ena eller andra hållet.

Baron J. Hermelin, som, själf småironiskt citerande sina motståndare, karakteriserar sig som den mest ohjälplige högermannen i riksdagen, är detta sitt rykte till trots en af de uppriktiga vännerna af kvinnans rösträttskraft, som han anser för det första vara rättvis sak och vidare, en gång genomfördt, komma att i stort sedt verka för en sund riktning i det politiska lifvet.

— Det enda, som kan göra en betänklig, sade han, är att damerna äro så många, det

FRIHERRE HERMELIN.

vore lättare om de vore i minoriteten. Men det är nog endast en teoretisk fara, i praktiken mister den sin udd därigenom, att kvinnorna få svårare än männen att möta mangrant vid valen.

Talet om att rösträtten skulle försaka revolution i hemlifvet, ansåg baron Hermelin obefogadt, när icke den kommunala rösträtten åstadkommit något dylikt.

Med afseende på partiernas ställning till frågan, påpekade han hvad som ju icke förut var obekant, att högern som parti kommer att rösta emot, men att flere enstaka högermän dock äro vänner af reformen. Huruvida de komma att rösta på den liberala motionen är dock ovist. Flere af dem anse nog, att man bör dela på den stora reformen och först bevilja rösträtten, sedan valbarheten. För sin egen del ansåg dock baron Hermelin att det vore riktigast, att kvinnorna genast själfva finge i riksdagen svara för sin politik. Möjligheten att de skulle kunna få säte i regeringen vore, ehuru en konsekvens af deras politiska myndigförklarande, för aflägsen för att man skulle behöfva oro sig för den ännu.

Baron Hermelin är som bekant en varm nykterhetsvän, och vi frågade honom naturligtvis hvad han hoppades för nykterhetslagstiftningen, när kvinnorna komme till politiskt inflytande. Han sade sig vara öfvertygad om, att allmogekvinnorna och äfven arbetarhustrurna från städerna, som lida mest af alkoholmissbruket, skulle fatta ståndpunkt i nykterhetsfrågan fortare och lättare än i många andra frågor och arbeta för nykterhetsfrämjande lagar.

Detta är föröfrigt, så vidt vi kunna se, en synpunkt, som icke borde vara utan inflytande på andra nykterhetsvänners hållning till frågan. Det är nu en gång icke så, att man ser de politiska frågorna blott ur rättfärdighetssynpunkt, medvetet eller omedvetet spelar nog ens uppfattning af hvilka intressen som komma att främjas, ens egna eller andras, en betydande roll.

Men att man i alla fall märker mindre af dessa privata intresseomsättningar inför kvinnornas rösträttsfråga än inför de flesta andra, beror väl därpå, att ingen, icke ens kvinnorna själfva, med säkerhet vet någonting om, hvilket af de nu existerande partierna som kommer att vinna något för sina intressen genom kvinnorna. Här står man inför den stora, spännande ovisheten. E. — ER.

Gwens frågobyrå.

REDAN I SAMBAND med Gwens öfvertagande af vår modeafdelning "Från Rue de la Paix till Strandvägen" tillkännagäfvit vi, att vi lyckats med vår nya medarbetare träffa en öfverenskommelse, som ytterligare sätter läsekretsen i tillfälle att tillgodogöra sig hennes goda omdöme, erfarenhet och stora uppfinningsrikhet i allt, som gäller toalettsområdet, där hon är vår främsta svenska auktoritet. Dessa Gwens egenskaper ha våra läsarinor föröfrigt helt säkert redan själfva konstaterat i de artiklar hon i Idun signerat med sitt kända märke. Vi påpeka ännu en gång, hurusom detta privilegium att korrespondera med Gwen i kvistiga smakfrågor och praktiska detaljfrågor är en aldeles särskild förmån för Iduns läsarinor, helt visst icke minst välkommen i de hem, där husmodern måste se till att få ut det mesta möjliga af den för hemmets försköning och den egna toaletten disponibla summan. Brefven adresseras till Gwen, Iduns redaktion, och måste åtföljas af dubbelt svarsporto.

LUZERN

• Förmäm vistelseort under sommaren. •
G:D HOTEL NATIONAL

Härligaste läge vid Vierwaldstättersjön.
Rum från 4 kr. • Ill. prospekt gratis.
Telegramadress: "National".

Hindås

Några bilder från Göteborgs Idrottsplats

BLOTT FÖR några år sedan var Hindås en rätt obekant ort. Numera är namnet i hvar mans mun i västra Sverige, och det besitter sin egen populära klang.

Hindås har med sitt turisthotell, sin idrottsstuga och framför allt sina präktiga skid- och källbackar till sist blifvit göteborgarnes älsklingsställe, där särskildt ungdomen har det om vintern friskt och gladt och trefsam.

Sedan Göteborgs idrottsförbund på sitt program upptagit vinteridrott i dess olika former, kom man snart underfund med, att för skididrotten kräddes andra åtgärder än att "vänta på skidföre inne i Göteborg"; och förbundet lät därför på nyåret 1904 trakten kring Hindås järnvägsstation undersökas, på det man där måtte finna någon lämplig skidbacke.

Stationen är belägen 35 kilometer från staden, och järnvägen uppnår här vid öfvergång af en ås mellan Landvetter- och Bollebygd-dalarna en höjd öfver hafvet af 133 meter. På åsens kam anlades kort tid därefter en mindre öfningsbacke; och här utvecklades genast ett så kraftigt friluftslif, att man ej ville släppa tanken på vidlyftigare anläggningar.

Snart nog inköptes den del af hemmanet Ingelse-red, hvarå backen är belägen, jämte ett tillräckligt stort område där bakom för uppbyggande af öfverbacke, samt dessutom en omfattning, tät skogsdunge, som sträcker sig till den nedanför liggande skogomkransade västra Nedsjön. Tack vare enskild offervilighet och myndigheters

tillmötesgående stod allaredan på våren 1905 här inne i grünskan mellan backen och sjöstranden en hemtreflig byggnad färdig, "Idrottsgården", afsedd att användas som tillflyktsställe både för snö- och isidrottens idkare och särskildt att under jullof och helgdagar gästas af skolungdomen, som härmed kunde få tillfälle att så pass nära Göteborg njuta ett sant nordiskt vinter-idrottslif.

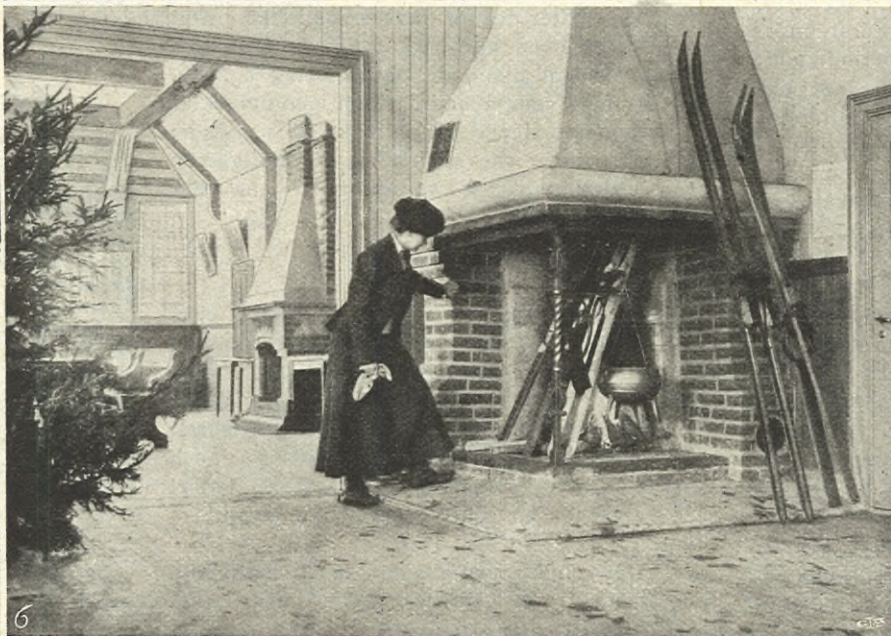
Den prydliga byggnaden består af två våningar, hvaraf den undre bl. a. upptages af rymlig storstuga med öppen spis, och hållen i varma färger, medan den öfre, bestående af två särskilda afdelningar, en för flickor och en för pojkar, är indelad i väl ombonade sofsalar med sportmässiga hvilobritsar.

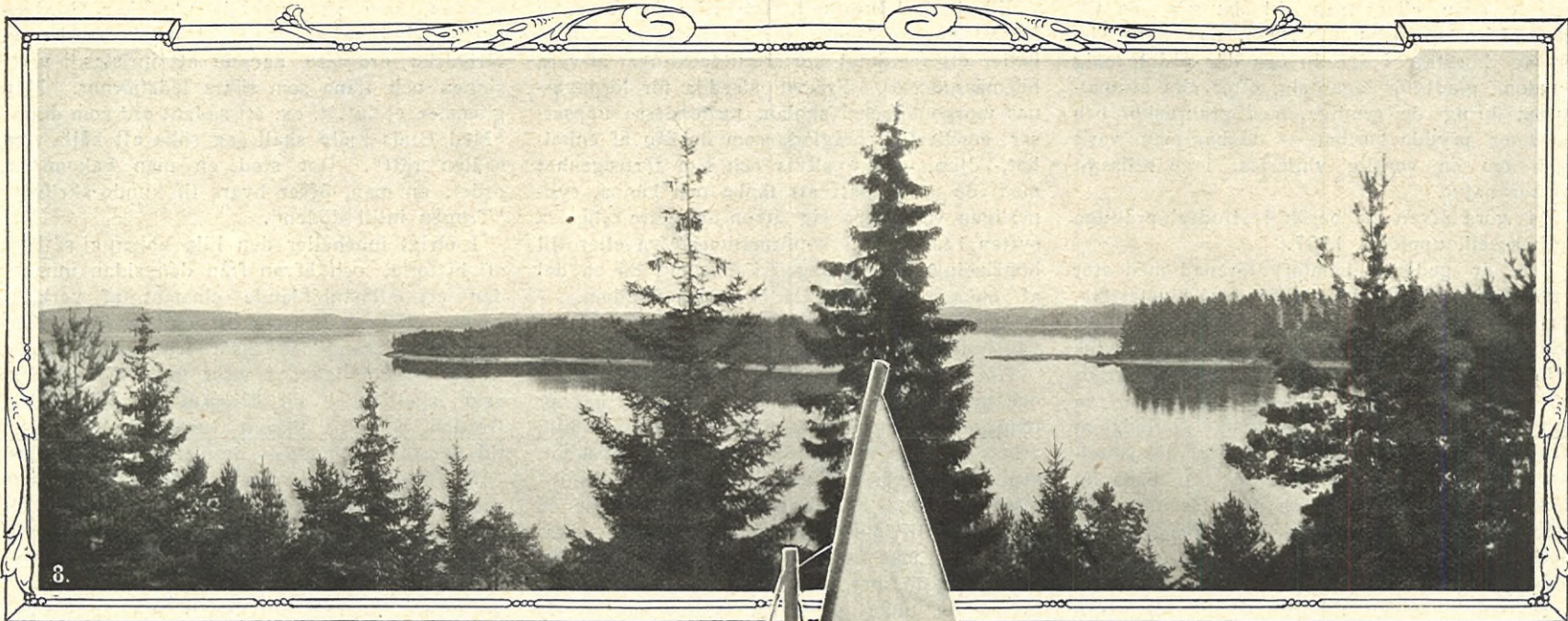
En varmluftsugn sörjer för hela husets uppvärmning, och präktiga glödljus lysa om vinterkvällarne upp trefnaden därinne.

Dessutom utvidgades snart nog den gamla skidbacken och en öfverbacke af trä tillbyggdes uppe på den branta åsens krön, hvarigenom en verklig mönsterskidbacke erhållits. Bredvid densamma upptogs sedan en mindre källbacke, som buktar sig ned till en utdikad mosse, där numera en fotbollsplan anordnats och plats beredts för utöfvande af fri idrott.

Nu står alltså detta nog så stolta idrottsverk färdigt, ett utslag af den friska ande, som hör ungdomen och dess sanna ledare och gynnare till och som förmår sätta fart både i dem själfva och de företag, de viga sin kärlek åt. —

Numera visar Göteborg sig vara en mycket liflig

stad en vacker vintersöndagsmorgon, då dess gator förr plägade stå ängsligt tomma och öde. Strax efter kl. 9 börjar, såsom platstidningarna dagen efter ha att konstatera, återigen de tusendes vandring till stationen och de tusendes Hindåsfärd. I spårvagnar, droskor och på trottoarer — öfverallt ser man sportklädda människor, stora och små, med skidor, kälkar eller skridskor, med ränslar på ryggen och hurtighet i anletsdragen.

Alltid är detta morgontåg till Hindås fullsatt. På plattformarna tränges man med kälkar och skidor, som ej fått plats borta på godsvagnen, och på vaggonghyllorna äro ränslarne brokigt uppstaplade; och konversationen mellan ynglingar och ungmör är naturfrisk som utflykten själf.

Efter framkomsten till Hindås station rör sig ett färgrikt virrvarr af allt sportfolket, isynnerhet kring godsfinnan, där man kappas att få ut den egna, med namn eller initialer eller på annat sätt märkta sportattiraljen. Det hela tar sig snart ut som en skidrustad armé ögonblicket före uppställning till afmarsch. Och om en stund ringlar sig en långsträckt rad — äfven af "civila", damer och herrar, väl vinterombonade — landsvägen uppåt mot Turisthotellet till.

Här gör den ena gruppen efter den andra sitt frivilliga halt; och inom kort ha de spridt sig ut öfver sin afhållna, barrdoftande Hindåsbygd, som ofta hvilar med klaraste solsken öfver snöiga skogar och snöig sjö.

Öfverallt, på och om-

kring skidbackarne och kälkbanan, inne i snåren bland granarne och björkarne, ute på Nedsjöns is röra sig krya, raska människor, gossar och män i sina ullgrå eller barkbruna sportdräkter, flickor och ungfruar i röda hufvor, röda vantar, ljusa yllelif och mörkblå kjortlar, eller också stå de på sina skidor helt violblå emot den hvita snön.

Isynnerhet är det en älsklig syn att se de små kälkåkande rödhufvorna kila förbi nedför liderna inne bland den solglittrande grangrönskan. Eller kan man få se unga damer hvila i solskensstrimor under granarna behagfullt på rygg i snön med kälken som hufvudgård, eller luta de sig framåt och ösa med händerna upp den kalla fina snön i de rödhyade ansiktena och i det burriga håret. Så intimt njuter man vintern här.

Ja, följer man en vintersöndag Hindåslifvet i den stora skidbacken, där skidlöparne komma susande nedför stupet och flyga genom luften, aftecknande sig smärta och raka mot de snöklädda grantopparne och applåderade af de tusentals åskådarne, eller i den mindre backen vid sidan, där massor af unga scolares och deras flickbekanta göra nog så dristiga hopp, eller man gläds åt den djärfva kälkåkningen i den långsträckt, mycket branta och krokiga liden, där de vildt nedglidande kälkarna inte sällan stjälpas ifrån sig de åkande, så att de rulla rundt i den

yrande snön eller man till sist gör en titt in i Idrottsgårdens storstuga, där långvedsbrasan knastrar i spiseln och där rödblommig ungdom glädt förplägar sig, efter alla strapatserna, kring de rymliga, med granruskor och blommor prydda borden — då har man varit med om en verklig vinterfest i en sällsamt vacker natur.

Vi göra äfven ett besök i Hindås' präktiga turisthotell, uppfördt 1907.

Här är gedigen komfort förenad med stor hemtrefnad. Man genomgår den fönsterrika, ljusa matsalen, som gör sig inbjudande i gult och blått, det vänliga kaféet med sin yfviga palm i midten, den stora sällskapshallen i rött och grönt, som sträcker sig upp igenom två våningar och lämnar en vid utsikt åt Nedsjön, vidare den prydliga biljardsalongen, där hotellets gäster kunna förskaffa sig en behaglig både hvila och motion, och man får med det samma ett tryggt intryck af, att här är ett ställe, där en resenär ej kan annat än stilla trivas.

Den öfre våningen bjuder på ett större sällskapsrum, en elegant damsalong och spelrum. Och bland de många resanderummen ges salonger med sängkammare och särskildt badrum. Öfverst i en fjärde våning har man tillgång till mörkrum för fotografering; äfvenså finnas här kamrar för gästernas tjänstepersonal.

Hela den stora byggnaden — äfven källrarna — upplyses af elektriskt ljus. Två brandmurar gå igenom huset, och i de långa mattbeklädda korridorerna finnas järndörrar att skjuta samman.

Detta turisthotell bär, utan öfverdrift sagdt, i hvarje detalj vittne om en utsökt omtänksamhet, som gör det till en god fristad åt en hvar, som vill söka sig någon tids verklig ro inne i skog, på tryggt afstånd ifrån allt, som sliter och skär i nerver. Härtill kommer, att värdskapet skötes på det mest förekommande sätt.

Hindås är ej bara en nöjesort utan lika mycket ett sanatorium, som både vinter och sommar besökes af såväl friska som sjuka, med undantag för lungotspatienter.

De hygieniska anordningarna äro särdeles förtjänstfulla. Det gifves bad i alla möjliga former, massage och gymnastik. Och särskildt anställd läkare finnes.

Tilläggas må, att man f. n. håller på med att i närheten af sanatoriet bygga villor åt somrargäster för att tillgodose den alltjämt ökade frekvensen.

Vi ha härmed något utförligt redogjort för denna rätt märkliga, för den svenska allmänheten nyvunna hälsoplats, som det är att hoppas skall allt mer besökas från skilda delar af Sverige.

A. U. BÄÄTH.

Spalten om böckerna.

SÄKERLIGEN TORDE valet af böcker till de unga knappast någonsin falla sig så svårt, som när det gäller en gåfva till konfirmationshögtiden. Man vill ju gärna, både att boken skall vara god, fin och värdefull och att innehållet ej skall ligga alltför högt öfver den ungas ståndpunkt. Naturligtvis äro dessa synpunkter lika viktiga, då det gäller ett arbete med rent religiöst innehåll, som då det är frågan om t. ex. ett skönlitterärt verk. Det är ju förnämligast dessa båda slag af böcker, som bruka förekomma såsom konfirmationsgåfvor.

Bland arbeten, afsedda för religiös uppbyggelse, torde få vara så ägnade att gripa tag i ungdomens vilja och samvete som N. Beskows "Till de unga" samt samma författares trenne samlingar betraktelser "För det dagliga lifvet."

Elisabeth Lönroths "Hvem söker du? Religiösa betraktelser, tillägnade vår skolungdom," innehåller ett femtiotal kortare utvecklingar af våra högmässotexter. Främst afsedda för lördagarnas morgonböner i skolan, torde dessa uppsatser emellertid, präglade som de äro af enkelhet, djup, etiskt allvar och stor förtrogenhet med de ungas sätt att tänka och känna, synnerligen väl lämpa sig äfven för andra religiösa syften, t. ex. till konfirmationsgåfva eller till högläsning på söndagen i hemmet, då en del af åhörarna utgöres af barn och ungdom. — Boken är försedd med ett varmt förord af den välkända författarinnan Hedda Anderson.

Af A. Luttemans lilla samling *predikningar och ungdomsföredrag "Konungen kallar"* har ny upplaga utkommit. Det hvilat öfver detta lilla arbete en viss ungdomlig käckhet och friskhet, som säkert gör, att ungdomen gripes och tilltalas af det. Författaren söker genomgående visa, hvad Kristus kan vara just för de unga. "Han har icke kommit bara för att hjälpa de gamla att dö, nej, han har kommit ock för att hjälpa de unga att lefva," yttrar han på ett ställe, och i kapitlet *Unga Kristi tjänare* framhåller han med styrka, hvilken makt att göra lifvet rikt och ljusst gemenskapen med Människosonen skänker. Skada är, att stilen här och där är ojämn och någon gång blir t. o. m. deklamatorisk. Aldrig är väl valet af bilder så ömtåligt som i fråga om religiös text, och sådana sammanställningar som (sid 26) "Hur klart de i dag synas, alla reforv syndens böljor tårt i mitt lif," verka ju grufligt störande på en läsare, hvars uppfattning och stilkänsla är aldrig så litet skärpt.

I "En bok för nattvardsgudom", utgifven af pastorerna B. O. Aurelius och C. Kihlén, finnas vid sidan af en del obetydliga uppsatser flera mycket goda och intressanta sådana, exempelvis "Om läsning" och "Bibeln". Den lilla boken är anmärkningsvärdt billig med sin smakfulla utstyrel.

MARIE LOUISE GAGNER.

*

HJÄLTEN BLAND HJÄLTAR, Charles George Gordons *lif och stordåd*, skildrade för barn och ungdom af Marie Louise Gagner, Stockholm, Folkskolans Barntidnings förlag, pris 75 öre.

Att finna lämplig läsning för barn och ungdom är ingen lätt sak. Och dock är detta af största vikt, ty näst det personliga inflytandet från den lefvande omgifningen torde väl ingenting så inverka på de ungas karaktärsdanning som de böcker de umgås med. Vi behöfva endast nämna slagordet i dessa dagar: "Nick Carter-litteratur" för att få ett bevis på den fara, som ligger i ett dåligt val i detta afseende.

Att genom en varm och lefvande skildring få blicka in i ett ädelt människolif kan ge de rikaste impulser. Därför borde vi i de ungas händer sätta lefnadsteckningar öfver män och kvinnor, som i själföfgätenhet gifvit sin kraft i mänsklighetens tjänst. Där möter dem lifvet i dess renaste gestalt och på samma gång i det allvar, som är oskiljaktigt från en sann mänsklig tillvaro.

I "Hjälten bland hjältar" bjudes de unga en sådan läsning. Charles Gordons underbara lif i dess enkla sanning och väldiga storhet skall säkerligen ej förfela sin verkan. För pojkar i främsta rummet bör denna bok bli mycket lockande med sin lugna och kraftiga skildring af glänsande mod och manlig oförsagdhet i de svåraste lägen. Men äfven flickor skola där finna ett sant mänskligt ideal att se hän till. Den flärdlöshet och frihet från fåfänga och

oäkthet, som så särskildt utmärker Gordons personlighet, måste gripa. Hans korta, karaktäristiska ord äro ägnade att inristas i unga sinnen och tjäna som säkra ledstjärnor. Man glömmar ej lätt t. ex. ett sådant ord som detta: "Med Guds hjälp skall jag söka att hålla vågskålen rätt". Det stod en man bakom det ordet, en man, öfver hvars lif kunde skrivas: "Trogen intill döden".

I öfrigt innehåller den lilla boken ej så litet af historia, och äfven från den sidan innebär den ett allmänbildande element af verkligt värde. Kriget får sin rätta belysning. Man ser på en gång dess fasor och dess fruktansvärda nödvändighet i vissa fall. För krigets egen skull eller för krigsära kämpade aldrig Gordon, han såg, liksom Gustaf II Adolf, hän till det ideella målet — de förtrycktas befrielse.

Vi äro författarinnan tack skyldiga, som skänkt de svenska barnen denna bok. Ett varmt erkännande må också ges åt Folkskolans Barntidning, som fört fram den och låtit en af våra mest framstående yngre tecknare, Edv. Berggren, illustrera den. Sedan få vi ej glömma, att det är föräldrars och uppfostrares sak att taga vara på den goda litteraturen, så att den verkligen får tjäna sitt syfte.

INA ROGBERG.

*

BLAND BÖCKER i den stora litteraturfloden, som nyligen påkallat publikens uppmärksamhet, är ett litet häfte, betitladt "Form", af Tyra Kleen. Författarinnan, hvars originella och symboliska teckningar berättiga henne till det ansedda konstnärnamn hon förvärfvat, har här i ett antal spirituella kåserier påvisat dels det formslafveri, under hvilket kulturmänniskan, på grund af konventionalism och tradition, vrider sig, dels formens förhållande till konsten samt till fantasi- och skönhetslifvet i allmänhet. Hennes synpunkter äro visserligen icke nya för dagen, men de ha i alla fall sitt värde för hvarje sinne, hvars bildbarhet icke beslagtagits af benhårda sedevanedogmer.

I många fall äro ju de nutida liffsformerna, trots en stigande kultur, föga tilltalande, och därför borde fröken Kleens bok, som predikar en harmonisträfvande lefnadskonst, kunna intressera i ej alltför snäva kretsar.

Från firman Fröléen & C:o har i dagarna börjat utgifvas ett populärvetenskapligt arbete: "Världsrymdens under. Populär stjärnkunskap (efter C. Flammarion) af d:r N. V. E. Nordenmark". Detta verk af den välbekante svenske astronomen kommer att behandla stjärnkunskapens samtliga forskningsgrenar, och d:r Nordenmarks namn borgar för att det rika ämnet blir både exakt och grundligt behandladt.

Den typografiska utstyrelsen är det upphöjda ämnet värdig.

Hela verket blir komplett i ett trettiotal 24-sidiga häften à 35 öre inom utgången af detta år.

För villabyggare föreligger från A.-B. Nordiska Bokhandeln en publikation, "Ett hem på landet", af arkitekten R. S. Enblom, som bör bli synnerligen välkommen såsom instruktiv hjälpreda för alla villabyggare. Arbetets pris är kr. 5:50.

Från Björck & Börjesson ha nu August Strindbergs båda senaste historiska skådespel "Riks-föreståndaren" och "Bjälbojarlen" utkommit i prydliga bokupplagor.

Fördelande och smärtstillande

då det användes utspädt och på sätt som i bruksanvisningen meddelas. Tillhandahålles i Parfym-, Specier- & Färgaffärer. Partilager hos Geijer & C:o, Akademigränd 1, Stockholm.

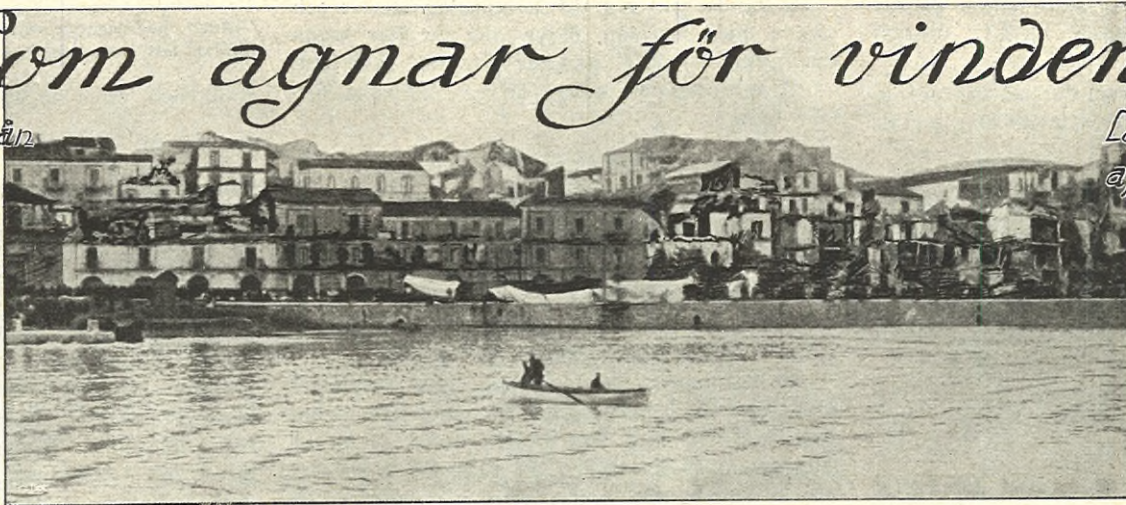
IDUNS MODELLKATALOG

Oumbärlig för alla sömmerskor och för alla hem. Fyra rikhaltiga säsonghäften årligen. Koloreradt omslag. Prenumerationspris 2.20 för helt år — 60 öre pr häfte.

"Som agnar för vinden."

En berättelse från
jordbäfnings

Landet för Idun
af Astrid Ahnfelt.

Äfven här mötte ögat en stad i ruiner.

(Forts.)

JAG RESTE ju ögonblickligen, återtog denna. Jag såg min vackra, älskade Elisa för mig sårad och blodig, hörde henne ropa mitt namn. Men jag fruktade inte för att hon skulle vara död, jag vet inte själf hvarför. Det föreföll mig väl omöjligt — — —

Så fort jag anländt till Messina, hörde jag efter på Municipiet, om där fanns några underättelser om henne. Men nej. Då samlade jag ihop några soldater, och vi skyndade till min bost... jag ville säga till ruinhögarne. Men hon lefde naturligtvis under ruinhögarne. Hon låg och väntade på att jag skulle komma henne till hjälp. Jag tviflade inte därpå ett ögonblick.

— Fann ni henne?

— Jo, jag fann henne! Men låt mig berättä! Han strök kallsvetten gång på gång från pannan, och stämman blef allt mer och mer vibrerande. — Vi arbetade som galningar, soldaterna och jag. Blodet sprang fram under naglarne, och hela tiden ropade jag uppmuntrande ord, de ömmaste ord, ord, som uttalas af den, som älskar... Till slut...

— Det är kanske bättre, att inte rifva i såret, sade signor Carlo och tog den andres hand och tryckte den hårdt.

— Jag måste tala, annars brister hjärnan. Hvar var jag nu? Jo, till slut hade vi lyft undan jord och stenar. Där låg hon i vår säng i armarne på sin systers man! De voro döda båda två. Den urge mannens hufvud föll slappt ned mot bröstet, och blicken liksom slocknade. Signor Carlo lade armen om hans skuldra. Hans läppar ryckte konvulsiviskt. — Det... det... var det ohyggligaste jag någonsin hört.

Det gick en spritning genom den andres smärta, ungdomliga gestalt. Så lyfte han hufvudet på nytt.

— Jag älskade henne öfver allting i världen, och hon bedrog mig efter några korta månader. Låt oss genast täcka öfver synen! ropade jag till soldaterna, tog själf det första spadttaget och slog det i ansiktet på de båda, som lågo där och sofvo den sista sömnen i hvarandras armar. Gud i himlen, hvarför blef jag inte tokig af den synen! Han slog båda händerna för ansiktet och brast ut i våldsamma snyftningar.

Signor Carlos grepp om hans skuldra blef ännu fastare. — Gråt, sade han — gråt! Det gör godt. Jag och mina kamrater tillbringar natten tillsammans med er här ute. Eller vill ni hellre sitta inne i matsalongen! De enda förstaklasshytterna är för befälet ombord.

— Nej, jag behöver luft, kom det af snyftningar halfkväfda svaret. Så fortsatte han med tydligare stämma: Två af soldaterna har följt mig som ett par trogna hundar. De såg ju den förfärliga synen, och hörde hvad jag ropade till henne, som jag trodde låg där och väntade på min hjälp...

Vid kvällsbordet hade signor Carlo den unge mannen bredvid sig, men han rörde inte vid maten, satt blott och såg framför sig med stirrande blickar.

Det hade börjat bli tyst ombord. Klockan var tio, och de flesta hade sökt komma till hvila.

Signora Giulia stod borta på akterdäck och talade med en man och hustru, som med sina nio barn oskadda kommit undan förstörelsen. Dock hade de förlorat hela sin förmögenhet, placerad i tre ståtliga palats, som jämnats med marken. Mannen, med ett fint och kultiveradt utseende, var iförd en grofaretars kostym, äldste sonen hade galoscher i stället för skor på fötterna, och frun, en liten späd varelse, hade fått en kappa, som var en tvärhand för lång och måste hållas upp med båda händerna. De stodo och talade om möjligheterna för att skapa en ny existens på främmande ort, då plötsligt ett våldsamt starkt och utdraget dån lät höra sig och det stora fartyget lade sig på ena sidan.

Jordbäfnings! Jordbäfnings! Utrop af fasa och ångest genljödo öfver hela däckets. Den lilla frun i den långa kappan brast ut i nervös gråt, och barnen trängde sig snyftande omkring henne.

Signora Giulia flög nedför trapporna och möttes af jämmer och gråt. De flesta hade somnat in men blifvit väckta af den våldsamma stöten och lefde sig åter in i nyss utståndna faser.

På Mariuccias sängkant satt "Mandarinen". Hvar kunde den lilla flickan ha funnit en förträffligare bror?

— Blef du rädd, Mariuccia? frågade signora Giulia.

— Nej, jag vet, att det inte är farligt på sjön, kom det modiga svaret, men de svarta ögonen voro stela af ångest.

Lucilla låg och såg framför sig med ett hopplöst uttryck i blicken. Hvarför kunde inte en jättebölja ha dragit dem alla ned i djupet?

Concetta låg med Tonio på armen och nynnade sakta en vaggvisa. Pietra och Annunziata hade redan glömt sin rädsla och hviskade om att de hade fått rulla om hvarandra allihop som apelsiner, ifall den där stöten varit litet hårdare.

Signora Giulia gick från bädd till bädd. Af ångest förvidna drag, gråt, jämmer, rädsla, sorg, värk och plågor. Och luften var så tung och bemängd med osunda dunster, att det förde tanken till en plats för de fördömda i en svafvelhåla.

Men det fanns äfven många, som höllo modet uppe, som blott tänkte på att trösta och lugna.

tissima. Hvad ondt kan hända oss så länge vi är under vår heliga frus beskydd?

— Signora! En medelålders kvinna i bädden bredvid gjorde ett tecken åt signora Giulia att komma närmare.

— Femte bädden härifrån ligger en ung markisinna. Jag är fintvatterska och hade ofta arbete för hennes räkning. Hon var gift sedan ett år tillbaka. Hennes man har omkommit och hon har förlorat alla sina ägodelar. Hon skall ha ett barn om två eller tre månader. Nu ligger hon och yrar. Hon behöfde bestämt få ett glas marsala eller ägg eller något.

Signora Giulia gick fram till den anvisade bädden. Där låg en ung kvinna i orolig slummer; bröstet häfdes våldsamt och hon talade i afbrutna satser om baler och musik och toiletter. Med ens slog hon upp ett par grönskiftande ögon. Blicken var redig och klar.

— Önskar ni något, signora? frågade hon med ett uttryck af världsdemens aldrig svikande artighet.

— Skulle jag kunna fresta er till att förtära ett par vispade äggulor med en smula marsala?

— Bara marsalan blir värmd. Annars vill jag inte ha den. Det kom ett bortskämdt och nyckfullt barns tonfall i stämman, och de fylliga läpparne skötes fram en smula.

Signora Giulia skyndade upp på mellandäck och hämtade en butelj marsala i förrådsrummet. Under det ett glas därav värmdes öfver en spritlåga i apoteket, sprang hon upp i matsalongen på öfre däck för att få några kax af kyparen, men kyparen hade redan gått till hvila, och skåpen voro stängda. Hon måste då nöja sig med att ta ett par skeppsskorpor.

Den unga markisinnan läppjade begärligt på glasets innehåll, men när hon fick se skeppsskorporna, sköt hon dem ifrån sig.

— Jag vill ha fina kax, sade hon.

— Det står inte till att få så här sent.

— Men jag måste ha kax, annars blir jag sjuk i natt. Tag bort glaset! Jag vill inte ha mer, om jag inte får kax. Och får jag inte kåksen, blir jag sjuk i natt.

Signora Giulia sprang åter upp på öfre däck och fann slutligen professorn efter något sökande.

— Det är en ung fru där nere, som är i ömtåliga omständigheter och som absolut vill ha fina kax i kväll. Hon tror att hon blir sjuk i natt, om hon inte får sin önskan uppfyllt. Kan vi försöka att väcka upp kyparen?

— Jag skall själf gå och väcka honom, svarade professorn.

Men det visade sig, att kyparens hela kaxförråd utgjordes af skeppsskorpor i förminskadt och förtunnadt format.

Uppgif lifvidd (under armarne), midjevidd och kjollängd
erhåller Ni till Eder ägur

fullt tillförlitliga, moderna o. eleganta

Pappersmönster.

Erhållas omgående till nedanstående pris inom Sverige: **Bluslif** 40 öre, **Kjöl**mönster utan släp 50 öre, **Prinsessklädning** 75 öre, **Reformdräkt** 75 öre, **Barndräktmönster** 50 öre, **Kragmönster** (Pellerin) 50 öre, **Kappmönster** 60 öre, **Nationaldräktmönster** 1 kr. Mönster kunna äfven beställas efter andra än våra modeller. Beställning skall då åtföljas af den modell som önskas. Priset är då dubbelt mot det vanliga.

Expedieras portofritt inom Sverige om rekvistion åtföljd af lifvid insändes till

Mästersamuelsgatan 43, Stockholm

Iduns Mönsterafd.

— Hvilken otur, att jag inte tänkte på att taga kâx med bland mina förråd! utbrast professorn.

Signora Giulia räckte fram de små skorporna, under hemlig ängslan öfver hur de skulle mottagas.

Den unga kvinnan strålade upp. — Just hvad jag ville ha! Med största begärlighet förtärde hon tre små skorpor och de vispade äggen med marsalan till sista skeden.

Så höjde hon på hufvudet och ett uttryck af genom många generationer nedärfd stolthet lade sig öfver hennes unga, mjuka drag.

— Jag tackar er, signora, sade hon. — Jag kan inte göra något för er, men jag vill säga er, att jag är den jag är.

Det låg på en gång så mycket omedvetet högmöd och rörande hjälplöshet i de orden.

Signora Giulia böjde sig ned och kysste henne på kinden.

Den unga markisinnan slog armarne om henne och brast i förtviflad gråt. — Ingen, ingen i världen! Hvad skall det bli af mig och mitt barn?

Signora Giulia kände, att hennes själfbehärskning började svika henne. Hvad var det för onda makter, som ledde människornas öden? Hvarför denna förintande järnhand öfver hundratusentals varelser, som intet ondt gjort?

Hon kysste den gråtande ännu en gång och lösgjorde sig ur hennes omfamning samt gick sedan fram mellan raden af bäddar mot trappuppgången.

— Helig natt! Helig natt! hviskades det rundt omkring.

Lutad mot relingen stod signora Giulia och såg hur stjärnorna tindrade däruppe i höjden, men deras sken var så kallt, så aflägsat, så svagt.

Lanternor blinkade här och hvar från masttoppar, och den förödda staden upplystes då och då af stigande flammor från Municipiet. Längs med hamnen flämtade facklor. Hvad jämmer och fasa där borta! Hur många lågo just nu under ruinerna och ropade på hjälp?

Helig natt! Helig natt! Så var det de olyckliga under däck tillönskat henne och hvarandra.

I detsamma ljöd ett starkt plumsande, rop af förvirrade röster och så ett nytt plumsande.

Signora Giulia ilade till. Den unge mannen, som blifvit bedragen af sin hustru, hade låtit tro, att han somnat in. Signor Carlo och öfriga, som sutto hos honom, hade ett ögonblick vänt sig bort för att tända sina cigarretter i lä för vinden. Med ett lodjurs snabbhet och vighet hade han kastat sig öfver relingen, men den unge ingenjören hade ögonblickligen hoppat efter.

Det ropades på trossar, på båtshakar, på lifräddningsbojar och ljus. Signor Carlo sprang ned på fallrepstrappan med en lanterna i handen.

— Är du där, Guido? ropade han.
— Ja, svarade den unge ingenjören, men jag finner honom inte.

En båt hade hastigt firats ned och några män sprungit i den. Nu roddes raskt bort till signor Guido, som klättrade ombord. — Låt oss ro fram och åter! Kanske han kan komma upp ännu.

Det roddes fram och åter utmed fartygets långsida, det lystes med lanternor och bloss, men den försvunne var och blef försvunnen. Till slut insågs det lönlösa i vidare sökande. Drypande af vatten kom signor Guido upp på däck.

— Prätiga pojke! utropade signor Carlo och gaf honom en kraftig omfamning.

Så vände han sig till de omkringstående och visade med handen öfver den nu åter lugna vattenytan: — Nå, han har fått frid! sade han. — Hans sorg var större än en människa förmår bära.

TREDJE KAPITLET.

Han var min yngste.

O Regii strand, på nytt förintelsens skådeplats, o Regii murar, fallna på nytt!

Jordbäfningar, pest, goters och vandalers förödande verk hafva gång på gång jämnat dig med marken, men som fågeln Fenix stiger ur flammorna, så har äfven du gång på gång rest dig ur ruiner, för hvarje gång allt fagrare och ungdomligare och mera förförande. Dock skola decennier förflyta, innan du på nytt kan sända din strålände bild öfver hafvet att hälsa din systerstad, och äfven de messeniska murar äro fallna.

Fata Morgana, som skiftesvis bar edra tempel och palats genom morgonrodnadens purpurskimmer till en glädjens hälsning, har höljt sig med sorgens dok och vaktar öfver grafvar.

O Magna Grecia, där de störste bland mänsklighetens söner lefvat och verkat, icke är din jord ständigt betäckt med glittrande dagg blott för att gräset skall grönska året om, men det är äfven tårar från höjden öfver dina evigt återkommande olyckor.

Åter och åter darrar din mark, uttorka dina floder, blåser en dödens och förintelsens vind öfver dina skogklädda höjder, som vackla och skälfa. Åter och åter utsläckas genom sekundens nyck ädla söners lif, som skulle gjort heder åt ditt redan så ärofulla namn.

Din ära är det, o Magna Grecia, att den förste, som skänkte kunskap om universums lagar, fann skydd undan förföljelsen hos dig.

Pytagoras var dens namn, som skänkte människorna kunskap om jordens och solens och öfriga himlakroppars form, det var han, som förklarade solförmörkelsens fenomen, månens illusoriska ljus och planeternas gång i världsrymden.

STOCKHOLM ÄR staden att måla i akvarell. För att fånga hvad som är det vackraste med staden: dess fina och pittoreska silhuetter, dess lätta och ljufva dagar öfver vatten och höjder, dess blå rökiga gatumyningar med de oväntade perspektiven är akvarellen helt visst det bästa medium. Det är också sitt älskade Stockholm man känner igen lifslevande på artisten *Hjalmar Falks* små tafflor, som nu utställas i Hultbergs konsthandel — fullt af stämning, framkommet en smula idealiseradt ur den duktige målarens pensel men ändå sig själf. Det är icke blott de gamla kända motiven artisten letat upp, han har också förstätt utkanternas, förstadens och afvigsidornas poesi. Helt säkert bli utställningen och dess artist populära bland stockholmarna.

“...Bland beundrande tysta Vittnen med lärande ord han visste förklara hur världen upphoff fått, och tingen sin art, och naturen sin skapnad;
Hvad Gud var; hur snön tillkommit, hur åskan och blixten;
Om det är blåst eller Jupiters röst, som dundrar i molnen;
Hvadan jorden bäfvar; hvad lag styr stjärnornas omlopp,
och hvad mer är fördoldt...”

Kalabresare, son af Magna Grecia, var Philolæus, som uppfann teorin om jordens svängning omkring sin axel och dess gång omkring solen. Kalabresare var Timeus, som upptäckte lagarne för himlakropparnes tyngdkraft och blodomloppet. Alcmeonus blef den förste läraren i anatomi. Silarus, antikens berömde målare, var kalabresare, och kalabresare voro de vidt bekanta skulptörerna Clearcus, Learcus, Pitagoras och Patroclus. Kalabresare var Zeleucus, den förste att diktera goda och rättvisa lagar, hvilka romarne sedan omskrefvo till sina pandekter. Kalabresare var den förste verklige skalden efter Homerus. Alessidus, den förste efter Esopus, som skref utmärkta sedelärande fabler. Democedus, den förste, som dikterat hygieniska lagar. Antonio Serra blef stamfader till alla nationalekonomiska författare, och kalabresare liksom han var almanackans reformator.

För tjugufem sekel tillbaka föddes i Reggio antikens förste lyriker, Ibycus, och när han i Korint slutade sin växlingsrika lefnad, följde honom poesien äfven efter döden. De i luften sväfvande fåglar, som utom ogärningsmännen varit vittnen till hans bräddöd och som han uppmanat till hämnd, flaxade några dagar senare af och an öfver åskådarnes hufvud vid den stora folkfest stadens mäktige låtit tillstålla. Därvid utbrast en af de närvarande ofrivilligt: Se, Ibycus hämnare! hvarigenom mördarne blefvo röjda.

I Reggio föddes äfven Learcus, mästaren till den första bronsstatyn, uppställd i ett af Spartas tempel. Och Agatoclus, som blef herre i Syracusa och hjälpte romarne att eröfra Kartago, var son till en fattig krukmakare i Reggio.

Här predikade och döpte aposteln Paulus, här blommade kulturen, här utstrålade vetenskapen sitt ljus och sin kraft.

Allt är nu grusadt och förödt. När pest och farsoter för tjugufyra sekel tillbaka gingo förhärjande fram öfver det då s. k. Rhegion, tillfrågades oraklet om hvad som var att göra för att mildra gudarnes vrede. Svaret blef: Uppför ett tempel till hälsans gudinna Igeas ära! Templet uppfördes, och gudinnans bild präglades i silfver. Tjugutre sekel senare hittades dessa mynt djupt nere i jorden, där de bevarats från rost och förstörelse och skimrade lika hvita som den dagen de präglades, när de åter lyftes i ljuset.

O Regii strand, på nytt förintelsens skådeplats, o Regii murar, fallna på nytt! Hvem reser åter trons och hoppets tempel åt ditt folk?

Stilla och omärkligt hade Klockan lämnat Messinas hamn i morgongryningen och slagit ankar utanför Reggio.

Lif och rörelse började nu åter vakna ombord. Några timmars hvila och sömn hade skänkt nya krafter åt sönderbråkade lemmar, en gnista af mod och nytt hopp på framtiden åt misströstande sinnen.

Äfven här mötte ögat en stad i ruiner, men det var icke födelsestaden, icke grafplatsen för föräldrar, make, maka eller barn.

Den personliga sorgen liksom stillades, inneslöts i hjärtats mest fördolda djup, gifvande rum för medkänsla för lidande systrar och brö-

Hvarje husmoder bör prenumerera på **Barngarderoben** Hvarje sömmerska likaså. 12 häften årligen. Pris för helt år 3 kr.; halft år 1:60 kr. Lösnummer 30 öre.

der. Och de som icke förlorat kära anhöriga, men blott sina ägodelar, kände ett styng af själföfvebräelse öfver att de klagat.

Den lilla frun i den alltför långa kappan tyckte sig liksom först nu förstå, hvilken lycka det var, att hon icke hade någon af de sina att begråta, och hon omfamnade sina barn med ny glädje och hviskade till sin man, att hon icke längre var orolig för framtiden, och bad honom glömma hennes missmod.

Hela familjen hade tillbringat natten på soforna i matsalongen i sällskap med en annan stor familj. Äfven denna familj hade förlorat alla sina ägodelar, och den gamla hvithåriga, åttioåriga farmodern flere söner, men hon höll sig rak och sade sig vara tacksam öfver att hon icke hade blifvit lämnad ensam, utan ännu hade så många af de sina i lifvet. Yngsta barnbarnet, en liten ljushårig femåring, var en fullkomlig gretchentyp, som helt eröfrade kyparens känsliga hjärta vid frukostbordet. Hon fann sig plötsligt sitta där med en jättestor apelsin i hvar hand, hvilken oväntade lycka kom hennes klara blåa ögon att bli dubbelt så strålande.

Utänför köksluckan på mellandäck trängdes en ständigt växande människomassa, och kokken och hans kökspojkar hade brådtom med att dela ut kaffe och skeppsskorpor.

Utmed relingen idkades toalettbestyr. Där funnos vattenkranar med en knapp alns mellanrum, och det friska hafsvattnet sprutade fram i tjocka strålar öfver framsträckta hufvuden. Många kvinnor begagnade äfven tillfället till en smula barntvätt, och snart fladdrade blöjor och lindor som hvita fredsflaggor med långa vimplar för morgonbris.

Professorn kom med raska steg fram öfver mellandäcket för att ge order om lastning af timmer på den pråm, som var på väg från hamnen i Messina. Räddningskåren från Bori gjorde genast hissvirket klart, och Cesarino blef beordrad att följa med på pråmen som befälhafvare och öfveruppsyningsman, hvilket uppdrag kom honom att växa en hel tum. Han lade äfven i dagen, att han visste sig till fullo förstå innebörden af denna nya värdighet, ty han arbetade som tre vid lastningen.

Signor Nego, som återigen skulle följa med professorn, hade under den förlutna natten hvälfv stort planer i sitt hufvud. Hvarför skulle icke Scylla likaså väl som San Marino kunna förklaras för republik? Öfverallt på de fallna murarne hade han sett skrifvet med svartkrita och kvartershöga bokstäfver: Lefve de Felice! Hvem kunde veta, om icke sicilianarnes republikanske höfding och brandröde deputerade skulle kunna förmås att en dag fatta styret i detta samhälle? På Scyllas klippa skulle han sitta som örnen i sitt näste och speja öfver det vida hafvet, och som fromma lamm skulle de små hvita städerna utmed kusten småningom lockas i hans våld.

Signor Nego kände hur han blef het i pannan och slog sin vän farmaceuten så hårdt på axeln, att denne tog ett steg tillbaka. — Hvad nu då? Håller du på att bli galen?

— Nej, men du, stora händelser förestår kanske! Signor Nego gaf sin vän ett nytt slag på axeln och for med handen genom sin blonda, yfviga lejonman.

Båtar med sårade och flyende började anlända, och signor Carlo, Guido, "advokaten", "mandarinen" och ett antal matrosor voro i fullt arbete. En efter en fördes sårade in i operationshytten till läkarne i de långa, hvita rockarne.

Signora Giulia kom upp ifrån undre däck och gick fram till raden af båtar.

(Forts.)

Herr Redaktör!
TILLÅT MIG att i samband med den nu pågående täflan om framställande i bild af en typisk stockholmska få fästa uppmärksamheten på, att ännu icke någonstans varit arrangerad någon liknande täflan om "stockholmaren" eller kanske hellre "mannen", generellt taget. Och dock, huru rikt fält skulle icke en dylik täflan erbjuda?

Ty är kvinnan ett tacksamt framställningsobjekt, huru mycket mera då icke den älsklige mannen! Såsom vi ha den förmånen att se honom framför oss i helg och söcken, ofvan och under toffeln, på Strandvägen och i Stadsgården.

Låt mig med några enkla men dock anspråkslösa bilder åskådliggöra, hvilka tilltalande, ehuru skiftande former denna skapelsens krona — ja så, det är visst kvinnan, som är det, nå, skapelsens femtiöring då! — kan förete.

Hur älsklig är icke mannen, redan då han i exempelvis kadettuniform samlar alla backfischars trånande blickar på sig liksom i en brännpunkt? Hvilken grace, hvilken elegans, hvilken intelligens, ehuru ännu i sin knoppning. Mannens öfverlägsenhet öfver alla skapade varelser (med undantag möjligen af det stolta lejonet) gör sig redan nu otvetydigt märkbar.

MANNEN I SIN KNOPPNING.

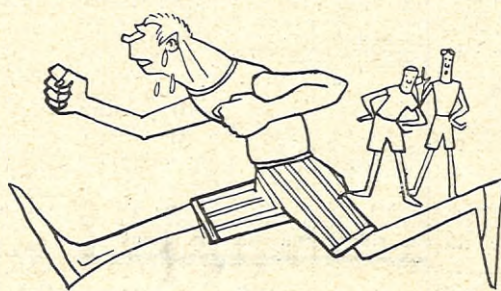

I SIN FULLA BLOMSTRING.

Hvad sade jag: det stolta lejonet? Ack, det förbleknar inför mannen i sin fulla blomstring, sedan skraddaren fått taga hand om honom. Mina damer, jag frågar eder: kan något i styrka och fågring förliknas med denne skraddarkonstens Apollo? Hvilken välukt kan jämföras med hans hårpomada eller den sexöres havannan med maggördel? Sannerligen icke nardus och salmiak eller alla de apotekares pulver.

Styrka och fågring, sade jag. Förvisso är det mannens utmärkande egenskaper i allmänhet, men i synnerhet sedan den moderna sporten fått utöfva sitt välgörande inflytande. Det är en fröjd att se de naturenliga manstyper, sporten utbildad, med hvilka icke ens pitecantropus eller neanderthalaren, våra äldsta förfäders antropologiska ideal, kunna upptaga täflan.

Sedan mannen nått sin skönhets höjdpunkt utvecklar

STYRKA OCH FÅGRING.

han sig vidare på två olika linjer, hvilka bägge ha sina anhängare och förespråkare. Den ena är "den äkta mannen," hvilkens förträffliga egenskaper och afundsvärdt förmånliga ställning i samhället framgår af epitetet "äkta" (tyvärr är han understundom kvinnohatare, hvilket jag icke kan förstå, då han har så rikligt tillfälle att lära känna det förtjusande motsatta släktet).

Den andra utvecklingslinjen är "ungkarlen," en treflig, altruistisk och uppoffrande varelse, som aldrig säger nej, när det gäller att hjälpa en nödställd like med en halfva punsch. Han är kanske det manliga släktets skönsta blomma (åtminstone hvad färgen beträffar).

GIFT KVINNOHATARE.

UNGKARLEN.

Variationer af dessa bägge species finnas naturligtvis. Vi ha till exempel artistynglingen, hvars egenskap af ungskarl eller gift ibland är ganska omtvistlig, lika omtvistlig som hans begåfning och inkomster, men som alltid här i Stockholm är iklädd kalabreserhatt och grågrönrutig sportkostym (äter ett nytt exempel på de zoologiska upptäckter af "varnande färger i naturen", se Brehm, Däggdjuren).

ARTISTYNGLINGEN.

Och vi ha "kologen", hvilken här medtages endast i ändamål att bestyrka satsen att "i många former trifs det sköna, och skönt är allt hvad snillrikt är" (Tegnér).

Ja, som ni ser, ett rikt fält för skaldens tanke och målarens pensel, som helt säkert skulle af kvinnliga täflande behandlas mera utförligt och kärleksfullt än af mig. Tänk, hvad karlarne skulle bli vackra, om kvinnorna finge ta hand om dem riktigt!

WALDECK.

KOLINGEN.

